

De regels van het spel

open

© 2016 Eric van Loo

www.eenlegetafel.nl

© 2016 uitgeverij Kontrast

© 2018 uitgeverij U2pi

www.jouwboek.nl/open

een uitgave in de reeks **open**

redactieraad: Jos van Hest, Marije Rosing, Will van Sebille

vormgeving: Marije Rosing

foto omslag en auteur: Rutger van Loo

ISBN 978-90-8759-797-9

NUR 306

Eric van Loo

De regels van het spel

Het moment

*Life is what happens to you
while you're busy making other plans*

John Lennon

Voor de wind

Voor iedereen die het voor de wind gaat
en voor degene die alles in de wind slaat.
Voor iedereen die kan rennen, maar steeds te laat komt,
voor degene die al jaren niet meer van zijn plaats komt.
Voor iedereen die de dag én de nacht plukt,
voor degene waarvan het opstaan al mislukt.
Voor iedereen voor wie de dagen te kort
en voor degene die in alles tekort

Voor iedereen die nog luisteren kan
naar degene die alleen nog fluisteren kan.
Voor degene die het weer wil proberen,
voor iedereen die het tij kan keren.
Dit is voor iedereen die het voor de wind gaat
en voor degene die alles in de wind slaat.

De stad is niet meer van mij

's Avonds is de stad niet meer van mij.
Donker geklede jongens roepen elkaar iets toe.
Groepjes meiden raadplegen hun mobiel
en laten de keien in verwarring achter.
Zij weten waar het gebeuren gaat,
ik loop hier nog wel, maar veel te laat.

's Middags is de stad niet meer van mij.
Zoekend naar de juiste versnelling bij tegenwind
word ik links en rechts ingehaald door brugklassers
die achteloos met veel te zware tassen
voortsnelen in hun veel te dunne jassen
terwijl de oostenwind mij rillen laat.

's Ochtends kan de stad nog van mij zijn.
Ik ken de winkels op dit vroege uur,
de ruiten ademen het ochtendlicht.
Ik zie de mensen zonder haast
en spiegel mij in elk gezicht.

Een tafel in de tuin

De tafel waaraan ik schrijf is vies,
sporen van stof en regen,
berkentwijgjes en zelfs vogelpoep.

De clematis kleurt een dieper paars,
kamperfoelie bloeit uitbundig
onwetend van de snoeischaar.

Voor even is alles zoals het is
niet eens zoals het moet zijn,
daar houdt het zich niet mee bezig.

Al dagen zoek ik vergeefs naar woorden
die me verzoenen met het onvolmaakte,
koop een woordenboek en lees 'paardenbloem'.

Het liefst met wortel en al,
het gazon moet grassig zijn,
wat vanzelf komt is verdacht.

Ook mijn woorden zal ik snoeien
tot één zin zal overblijven:
een lege tafel om aan te schrijven.

Rimpelingen

Ik begin erachter te komen
wat gezichten zo ongrijpbaar
waarom ik je laatst voorbijliep
in de drukte van de markt.

Zoals dat meer in de bergen
elk uur van de dag veranderde
het licht weerkaatsend,
een rimpeling van de wind.

Nu je hier op het terras zit
zie ik een ander gezicht
dan in de rij voor het loket
of onbespied in de trein.

Lichte rimpelingen plooiën
wanneer een gedachte voorbij
flitst, alsof van andere ogen
we dagelijks de spiegel zijn.

De regels van het spel

Mijn buurmeisje wist het altijd beter
bij het hinkelen of gewoon in het spel.
'Hier moet je wachten, en daarna draaien,'
als ik langer meedeed begreep ik het wel.

Maar voor ik het wist was zij weer verder,
'Dan ben jij de koning en ik de prinses.'
En terwijl ik langzaam, statig rondschoreed
bleek ik een bediende, en zij danseres.

Sindsdien ging ik beter luisteren
op de sportclub, op het koor
zocht ik naarstig naar de code.

Toch blijk ik steeds weer uit de mode,
hoor haar tussen de regels fluisteren:
'Heb je het nu nog niet door?'

Adempauze

Je denkt dat er geen tijd is
omdat je dat denkt,
omdat je denkt
terwijl de tijd door-
tikt, doortikt, door
je vingers glipt.

Je denkt dat er geen tijd is
om de zon te zien
ondergaan, om de sterren
te tellen, om naar de maan
te staren, in welk kwartier
zij ook staat.

Je denkt dat er geen tijd is
om stil te staan,
om even hier te zijn,
hier waar je staat.
En nergens
aan te denken.

In het voorbijgaan

Je kunt elke dag door grauwe straten
rijden, over grauwe klinkers fietsen,
altijd op weg zijn naar later

tot je op een waterkoude dag opkijkt,
iets je aandacht trekt hoog op een balkon:
een blauwe boeddha, op de rug gezien.

Hoeveel dagen ga je hieraan voorbij?
Een eindeloze rij van grauwe dagen
waarin je slaapstruikelend leeft.

De boeddha lacht je uit en kleurt je dag,
morgen zul je hem zoeken, maar vergeefs.
Het moment van ontwaken is voorbij.

Winterval

Dat je van vier paarden droomde.
Vier krachtige paarden aan de rand
van een bos, stampend op ongelijke
grond, hun lijven dampend in avondlicht.

Dat zij een dode last meesleepten,
drie witgeklede lichamen, één been
vergeefs in de stijgbeugel. Dat zij
traag voortgingen zonder te vertragen.

Dat je zag hoe een doodziek lichaam
over het laatste paard hing, uitgeput,
als een zwaargewonde boodschapper
uit nog immer rondzingende ridderverhalen.

Dat het geen slapen was maar wakker
zijn in een droom. Dat het aftellen
begonnen was onder verre en nabije
verwanten. Dat we op onze hoede waren.